



АНДРЕЙ ЯНКУЛОВ, старши правен експерт, Антикорупционен фонд

## НОВИЯТ ЗАКОН ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА: КАКВА ПРОМЯНА ДА ОЧАКВАМЕ В ДЕЙНОСТИТЕ ПО РАЗКРИВАНЕ И РАЗСЛЕДВАНЕ НА КОРУПЦИОННИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ?

### Резюме

Поредната структурна промяна в институционалната антикорупционна среда от м. октомври 2023 г. идва по-малко от шест години след предишната като елемент от упорито повтарящ се цикъл „реформа → прибързано отчитане на успеха ѝ → липса на резултати, съпроводена с публични скандали и спорни кадрови назначения поради съмнения за политическа ангажираност → липса на институционално изследване на причините за несполуките → реформа (сега се намираме тук) →...“.

С настоящото прекрояване създаденият през 2018 г. антикорупционен мастодонт КПКОНПИ (Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество) се трансформира, без анализ на досега постигнатите и очакваните бъдещи резултати, в Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество, а останалите му направления на дейност се поемат от новосъздадена Комисия за противодействие на корупцията, която допълнително получава за първи път и правомощията да разследва корупционни престъпления по реда на Наказателно-процесуалния кодекс.

Така сходните по същността и целите си дейности по разкриване и разследване на корупционни престъпления се събират в едно ведомство, което е безспорно положително развитие. За съжаление то ще се окаже недостатъчно, за да гарантира търсената съществена промяна на традиционните неудачи в борбата с корупцията по високите етажи на властта – а именно, постигането на повече осъдителни присъди за корумпирани висши държавни служители.

За да бъде реализирана такава промяна в наказателноправните резултати от противодействието на корупцията, няма да стигат единични действия като създаването на нови разследващи органи. Необходима е концепция на публичната власт за цялостна реформа на наказателното правосъдие, която да адресира всички негови съществени проблеми, каквато към момента липсва.

Същевременно новата регулация на дейностите по разкриване и разследване на корупционни престъпления демонстрира конкретни проблеми, някои съществували и досега, а други – новопородени.

Влезният в сила на 06.10.2023 г. Закон за противодействие на корупцията (ЗПК) предвижда създаването на изцяло нова Комисия за противодействие на корупцията (КПК, Комисията), която трябва да се занимава с разкриване и разследване на определен кръг от корупционни престъпления от лица на висши публични длъжности, установяване на конфликт на интереси, проверка на несъвместимост, установяване на несъответствия в декларираното имущество на лица на висши публични длъжности и превенция на корупцията. Дейността по отнемане на незаконно придобитото имущество остава отделна и ще се регулира от Закона за отнемане на незаконно придобитото имущество (досегашен Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ) и респективно от повторно създадената, съществувала до 2018 г., комисия със същото име, която се явява наследник на досегашната Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ).

С това беше извършена поредната голяма реформа на антикорупционното законодателство и то – по-малко от шест години след последната такава от началото на 2018 г. Реформата тогава доведе до създаването на антикорупционния мастодонт КПКОНПИ, инкорпориращ в себе си бившите КОНПИ, Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ), Центърът за превенция и противодействие на корупцията и организираната престъпност към Министерския съвет (ЦППКОП), звено от Сметната палата, свързано с дейността по отменения Закон за публичност на имуществото на лица, заемащи висши държавни и други длъжности, и специализираната дирекция от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), отговорна за разкриването на корупционни престъпления сред лицата на висши публични длъжности.

С поредната промяна законодателят от 49-ото Народно събрание очевидно изрази (макар и мълчаливо, поради отсъствието на изрично такова твърдение в иначе съвсем скромните мотиви от шест страници към законопроекта) всеобщата негативна оценка в България и сред международните ни партньори за липсата на положителни резултати в борбата с корупцията по високите етажи на властта след реформата от 2018 г. Тази реформа пък от своя страна се наложи заради незадоволителните резултати от онази преди нея, довела до създаването през 2012 г. на КОНПИ от Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност (КУИППД) от 2005 г. Всичко това се случва на фона на постоянно отчитане на успешно проведени реформи след всяко прекрояване на антикорупционната законодателна рамка, последвано от липсата на обективни резултати и нова промяна, без институционален анализ на това какво се е объркало предишния път.

Ако се запази тази цикличност през около шест години, то следващото структурно преформатиране на институционалната антикорупционна среда трябва да очакваме след само един мандат на ръководните членове на новата КПК.

## Корупционните престъпления по ЗПК

---

В своя чл. 3, ал. 1 ЗПК дава **дефиниция на корупцията като „извършване на изброените престъпления по Наказателния кодекс (НК) от посочените в чл. 6, ал. 1 лица на висши публични длъжности**, както и на всяко друго престъпление, извършено във връзка с някое от списъка по чл. 3, ал. 1 от ЗПК“. Глава Девета от закона регулира противодействието на корупцията чрез разкриване и разследване на въпросните корупционни престъпления.

Престъпленията включват:

- различни състави на **длъжностно присвояване**;
- **умишлена безстопанственост** и безстопанственост в особено големи размери, представляваща особено тежък случай;
- сключване на **неизгодна сделка**;
- трите състава на **стопански подкуп**;
- нецелево **разпореждане с бюджетни средства**;
- нецелево **разпореждане със средства от европейски фондове**;

- пет престъпления по служба, сред които общото престъпление по служба;
- специален състав на лично укривателство;
- престъпленията по раздел „Подкуп“ на НК;
- специален състав на военно длъжностно престъпление.

В мотивите към законопроекта е посочено, че това са престъпленията, които в наказателноправната теория и практика се характеризират като корупционни. Всъщност обхватът на корупционните престъпления и според теорията, и според практиката традиционно включва повече престъпни състави.<sup>1</sup> Списъкът по ЗПК е сравнително ограничен, като прави впечатление липсата на такива престъпления като основните състави на безstopанствеността, а също и: измама, изпиране на пари, важни състави на кредитни престъпления, данъчни престъпления, документни престъпления, компютърни престъпления и др. За да попаднат в приложното поле за разкриване и разследване от КПК, те би трябвало да са извършени единствено във връзка с някое от изрично изброените в чл. 3, ал. 1 от ЗПК.

По-удачният вариант би бил списъкът да включва повече престъпления с потенциален корупционен елемент, за да се изпълни целта на закона разкриването и разследването на корупцията по високите етажи на властта да се осъществява от единен специализиран антикорупционен орган. Сега например един сигнал за участие на висш държавен служител в изпиране на пари, без налична изрична информация предикатното престъпление да е някое от изброените и да е извършено отново от него или друго лице по чл. 6, ал. 1 от ЗПК, би трябвало да не се обработва от органите на комисията, а да бъде препращан, защото няма да попада в предметния обхват на закона.

## Дейността по разкриване на корупционни престъпления

---

Разкриването на престъпления е дефинирано в полицейското право като „комплексна дейност на органите на съдебната власт и МВР, основаваща се на съчетаването на следствени и оперативноиздирвателни действия, регулирани от нормите на правото за събиране на доказателствена информация и оперативни данни за извършени престъпления, за лицата, участващи в тях, установяване на всички обстоятелства, подлежащи на доказване, изобличаване на виновните и осигуряване на привличането им към наказателна отговорност“.<sup>2</sup>

По същество дейността в частност на оперативните работници по разкриване на престъплението представлява събирането чрез гласни и негласни методи и средства, след сигнали или собствени или възложени от друг орган проверки, на първоначалната извънпроцесуална информация, че е извършено престъпление, която да е достатъчна за образуване на наказателно производство, в хода на което дадено лице да бъде привлечено в качеството на обвиняем, или последващото извършване на действия за установяване на извършителя при вече образувано наказателно производство, които да доведат до същия резултат.

Че е необходимо да се достигне до такъв резултат, следва от методиката на МВР, което е натоварено със задачата да разкрива престъпления в общия случай. Според тази методика престъплението следва да се отчете като разкрито, когато дадено лице е привлечено в качеството на обвиняем.

Разкриването на корупционни престъпления, което беше уредено като направление на дейност на бившата КПКОНПИ след реформата през 2018 г., а преди това на специализирана дирекция на ДАНС, остава непроменено в новата КПК и ще продължи да се извършва по почти същите законови правила и от същите служители. Това впрочем се случи и при реформата през 2018 г., когато бившата специализирана дирекция на ДАНС за противодействие на корупцията просто беше прехвърлена административно в КПКОНПИ, а служителите ѝ бяха преназначени в новата структура, но дори и физически си останаха в сградата на ДАНС.

1 Относно понятието „корупционно престъпление“ вж. Пушкарлова И., Славов А. „Антикорупционни институции: тенденции и практики“ – стр. 9-10

2 Каймеджиев, Х. „Теория на оперативноиздирвателната дейност“ – стр. 26

За целта на дейността по разкриване на корупционни престъпления ЗПК предвижда провеждането на широк набор от оперативни мероприятия, сред които справки, беседи с граждани, издирване, белязване на обекти, наблюдение, оперативно проникване и изследване на помещения, използване на специални разузнавателни средства (СРС) и пр.

Досега така и не е известно да е извършван анализ на изминалите пет години по това направление на дейност на КПКОНПИ, който да е ползван от вземащите политическите решения относно целта и обхвата на антикорупционната реформа. Не се знае от никого във от бившата КПКОНПИ, а може би и в самата нея, **колко всъщност са разкритите корупционни престъпления от или с помощта на нейни служители за времето на съществуването ѝ. С други думи** – за колко престъпления оперативните работници от КПКОНПИ са достигнали до или верифицирали първоначалната информация за извършването им и впоследствие се е стигнало до привличане на лице на публична длъжност в качеството на обвиняем за корупционно престъпление. Не помагат и годишните доклади на КПКОНПИ, които съдържат единствено статистическа информация за извършваните от органите ѝ оперативно-издирвателни мероприятия, проверки и обработвани сигнали, но не и кога тези дейности реално са довели до някакъв обективен резултат.

От ежегодните доклади на КПКОНПИ не може да стане ясно и колко са случаите, при които нейните оперативни служители са извършвали определени мероприятия за изясняване на първоначална оперативна информация за извършени корупционни престъпления, но тези разработки просто са били оставени в комисията без никакво по-нататъшно развитие и как е контролирана правилността на затварянето на случаите.

**Така, не само реалната полза от съществуването на това направление на дейност в КПКОНПИ досега, но и въобще начинът на осъществяване на правомощията на работилите по него служители всъщност остават напълно неизвестни.**

С чл. 109 на ЗПК е предвидено оперативно-издирвателната дейност да приключва с доклад до директора на дирекцията „Противодействие на корупцията“, като, в зависимост от констатациите в доклада, директорът уведомява ръководството на комисията от трима членове, то съгласува доклада и той се изпраща на прокуратурата или друг орган по компетентност, или случаят приключва.

**Предвиденият в чл. 109 ред е прекалено усложнен**, включващ произнасяния на различни нива ръководни служители като директора на дирекцията „Противодействие на корупцията“ и решения на ръководството на самата комисия, но същевременно това се оказва напълно ненужно и не гарантира необходимата степен на контрол, което прави разпоредбата в този ѝ вид не само практически безсмислена, но и вредна:

**1. От буквалния прочит на нормата излиза, че всяко от последващите решения на ръководните служители какво да се направи с доклада е предопределено от констатациите в него на оперативните служители.** Така например ръководните служители могат да вземат решение да изпратят доклада на Прокуратурата на Република България и/или на Европейската прокуратура, само ако в него са направени констатации за наличие на данни за извършено престъпление. Ако такива изрични констатации в доклада няма, то тогава и той не може да бъде изпратен с оглед образуване на наказателно производство, а случаят следва да приключи с препращане на друго основание или да бъде затворен. След като констатираното в доклада има такова предопределящо значение, то тогава последващата намеса на ръководните нива е напълно излишна и просто би трябвало да е предвидено съдбата на преписката да се решава от оперативните служители.

**2.** Също така напълно неясно е и защо, след като решението на комисията не обвързва директора дали да изпрати доклада на прокуратурата по чл. 109, ал. 3 от ЗПК, то се налага да се губи време за преминаване на съгласувателна процедура пред членовете на ръководството на комисията.

**3.** Ако в доклада няма констатации за наличие на данни за престъпление или на необходимост от препращане на заключенията от проверката на друг орган, то отново от буквалния прочит излиза, че тогава случаят остава затворен в комисията без никаква друга алтернатива и възможност за ревизиране на това решение. Това отваря сериозен риск от злоупотреби от страна на оперативните служители, защото се оказва, че с констатацията си, че няма данни за престъпление, те сами предрешават затварянето на случая, а членовете на комисията просто съгласуват вече взетото решение.

Редът как да завършва оперативната дейност по сигнали или инициирани от органи на самата Комисия проверки с цел разкриване на корупционни престъпления би трябвало да бъде много по-опростен, като се ръководи от правилото, че **засилен контрол на крайния етап се налага само когато случаят следва да бъде затворен в комисията**, а обратно – когато следва да бъде изпратен на прокуратурата или на друг орган, или самите органи на комисията да започнат разследване по НПК в хипотезата на неотложност, това да става максимално бързо без каквито и да е ненужни формалности.

Така, ако извършващият проверката оперативен служител констатира основания да сезира прокуратурата или друг орган, то това трябва да може да стори самият той без протакане. В тези случаи, ако сезираният орган не е съгласен с констатацията, че случаят е от негова компетентност, то той трябва да откаже мотивирано да се занимава с него – например прокурорът ще откаже да образува досъдебно производство, ако счита, че няма достатъчно данни за престъпление. Ако пък извършващият проверката оперативен служител констатира хипотезата на неотложност по чл. 212, ал. 2 от НПК, то тогава към започване на разследване и събиране на доказателства по реда на НПК следва да се пристъпи незабавно.

Обратно, ако извършващият проверката оперативен служител констатира основания да затвори случая, то тогава вече това решение трябва задължително да подлежи на вътрешен контрол от горестоящите ръководители като директора на дирекция и членовете на комисията, защото така се прегражда пътят към по-нататъшно изясняване на постъпилата информация за корупционното престъпление и именно това носи по-сериозен риск от злоупотреби при липса на контрол. Задължително е да се предвиди и някаква подходяща форма на външна проверка по същество върху приключените в комисията случаи поне периодично.

**Генералният въпрос с контрола при непосредственото осъществяване на оперативно-издирвателната дейност е много съществен**, защото самото ѝ извършване, независимо дали е довела до конкретен резултат или не, често засяга много сериозно правата на гражданите по фактически сходен начин с действията по разследване в хода на едно наказателно производство, които обаче подлежат на много по-детайлна регулация и механизми за контрол.

**Законова уредба на въпроса обаче на практика няма**, като даже по отношение на инспекторите, извършващи оперативните мероприятия, отсъства разпоредба като тази на чл. 19, ал. 6 от ЗПК, която дава макар и неясното правомощие на директора на дирекция „Противодействие на корупцията“ да „осъществява контрол по прилагането на разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) от разследващите инспектори“. Остават единствено общите правила за контрол върху цялостната дейност на КПК от парламента, съответните му комисии и Бюрото за контрол върху специалните разузнавателни средства. Парламентът обаче досега несъмнено не осъществяваше ефективен контрол върху работата на бившата КПКОНПИ, едва ли има на база на какво да се очаква отведнъж качествена промяна занапред.

Както и в бившия ЗПКОНПИ, ЗПК оставя детайлния ред за осъществяване на оперативно-издирвателната дейност на саморегулация от комисията, като за целта тя сама ще си приеме съответна инструкция, по която да работи. В случая с КПКОНПИ въпросният подзаконов нормативен акт беше засекретен.

## Дейността по разследване на корупционни престъпления

---

Разследването на престъпления се изразява в извършването на действия за събиране на доказателства и други процесуални действия по реда на НПК.

**Разследването на корупционни престъпления за първи път се поверява на комисията** със сегашните промени в ЗПК и съпътстващите ги в НПК.

**Макар разкриването и разследването често да се приемат погрешно като една и съща дейност** при анализите по темата, това са различни направления на дейност, които са регулирани от различни нормативни правила (разкриването – от ЗПК и бъдещ подзаконов нормативен акт на комисията; разследването – единствено от НПК) и се извършват от различни служители с различен профил и правомощия, макар и обединени в една дирекция в комисията – „Противодействие на корупцията“ (разкриването – от инспектори с висше

образование, осъществяващи оперативно-издирвателна дейност; разследването – от разследващи инспектори с висше юридическо образование и 5-годишен опит, а само в лимитирани хипотези – и от инспекторите, осъществяващи оперативно-издирвателна дейност). Разбира се, непосредствените признаци на някое престъпление или данни за неговия извършител могат да бъдат разкрити от разследващите органи или прокурора при провеждането на действия по разследване и без да е във всеки случай необходимо участието на служители, извършващи оперативно-издирвателна дейност. Всяка информация, събрана от последните извън наказателния процес, не може да служи пряко като доказателство в него (с изключение на резултатите от прилагане на СРС и на ниво оперативна проверка), а трябва да бъде повторно събрана от разследващите органи в рамките на образувано наказателно производство, което е пример за типичния за българския НПК силен формализъм на доказателствената дейност.

**Прехвърлянето на разследването на корупционни престъпления в реформирана антикорупционна комисия беше заложено като една от важните цели в Плана за възстановяване и устойчивост и комуникирано с Европейската комисия като отправна точка за постигане най-накрая на очакваните в продължение на десетилетия резултати под формата на осъдителни присъди за корупция по високите етажи на властта, постоянната липса на които се откроява като системен провал на българското наказателно правосъдие.**

**Мотивите към законопроекта всъщност не съдържат нито ред за това какво точно според вносителите налага прехвърлянето на разследването на корупционните престъпления от висши публични служители в нов орган, какви резултати са били постигнати от досегашните разследващи органи, респективно на какво се дължат те, ако са незадоволителни, и какви резултати се очаква да бъдат постигнати след тази конкретна промяна.**

Въпросната липса на мотиви подклажда опасенията, че взелите това политическо решение или не са съвсем наясно с няколко основни положения относно дейността по разследване на престъпления у нас, които така или иначе си остават непроменени и след тази реформа, или по вече утвърдена традиция просто провеждат поредната структурна промяна без ясна идея и цел.

Тези основни положения са следните:

- 1. Ролята и значението на разследващите органи по правилата на съвременния български наказателен процес са твърде ограничени.** Разследването се извършва изцяло под ръководството на прокурора, който взема всички съществени решения за неговия ход и край. Разследващите органи са му изцяло процесуално подчинени, не притежават никаква автономност, а възможностите им да бъдат проактивни в разследването без да им е необходима санкция на прокурора – лимитирани. Прокурорът може във всеки един момент да отстрани всеки разследващ орган и да разследва делото сам;<sup>3</sup>
- 2. Самите процесуални правила, по които се провежда разследването, са една от обективните предпоставки за неговата неефективност;**<sup>4</sup>
- 3. От въведеното изискване разследващите инспектори да имат 5-годишен юридически стаж или стаж в органите и службите за сигурност и обществен ред става пределно ясно, че е неминуемо поредното механично прехвърляне на юристи в новата комисия основно от други правоохранителни органи и дирекцията за противодействие на корупцията на бившата КПКОНПИ, а няма да се гради изцяло нов разследващ апарат с нови, пък макар и неопитни, служители.**

**В обобщение, при изначално лимитираната процесуална роля на разследващите органи, непроменените правила за разследване по НПК и очакваното привличане на служители, огромното мнозинство от които с голяма степен на вероятност и досега занимавали се със същата или сходна дейност, не би могло да се прогнозира, че прехвърлянето на разследването на корупционни престъпления в новата КПК, само по себе си, е от естество да доведе до качествена промяна в очакваните резултати.**

3 Детайлно по темата вж. „Какво трябва да се промени в наказателното правосъдие“ – стр. 8-11

4 Детайлно по темата вж. „Какво трябва да се промени в наказателното правосъдие“ – стр. 38-49

За да се получи такава промяна няма да са достатъчни единични действия като създаването на нови разследващи органи, а е необходима концепция за цялостна реформа на наказателното правосъдие, която да адресира всички негови съществени проблеми. Такава концепция на формиращите парламентарното мнозинство политически сили към момента липсва.

Въпреки тези необходими критични бележки, разглежданата структурна промяна все пак има **един безспорен плюс – събирането на едно място на дейностите по разкриване и разследване на корупционните престъпления**, които, макар и нормативно разделени и осъществявани по правило от различни служители, са по същество доста сходни и подчинени на една и съща крайна цел – доказване на извършеното престъпление и наказване на виновния. Логично е тези близки дейности да се провеждат в една и съща структура, и ако така или иначе политическото решение е тя да не бъде във вътрешното министерство, а другаде, то поне тогава да бъде на едно място, а не в няколко отделни ведомства. Може да се заключи, че същата промяна от 2012 г. относно разкриването и разследването на митническите престъпления беше генерално позитивно явление. На практика това си остава обаче единственото променено съществено условие при запазване на всички останали и само от него не може да се очаква реализиране на възлаганите на реформата надежди.

## Проблеми, които новата регулация създава

---

Същевременно новата уредба ще създаде и **някои проблеми**, част от които са заложи от самата философия на закона, а други са следствие на лоша законодателна техника. Но преди тях, следва да се открият **логистичните трудности, които произтичат от необходимостта да се изгради административен капацитет за разследване на ново място, което ще е свързано и със сериозни бюджетни разходи**. В тази връзка следва само да се спомине, че **срокът, който законът дава за започване на разследване от новите инспектори – а именно от 01.03.2024 г., е малко възможно да бъде спазен** предвид факта, че до края на 2023 г. е спорно дали ще могат да бъдат избрани от парламента дори членовете на ръководството на комисията.

Проблемите, които произтичат от новата регулация, са следните:

**1.** Най-същественят концептуален проблем е в предвидената в чл. 13, ал. 1, т. 9 от ЗПК възможност за **комисията да обжалва решенията на прокурора да прекрати наказателното производство**. Досаден пропуск и доказателство за ниското качество на законодателството е липсата на предвиден изричен ред по НПК, по който да става въпросното обжалване. Без такъв ред тази възможност за комисията не може да бъде реализирана и остава само като безсъдържателна декларация в ЗПК.

От концептуална гледна точка, при бъдещо създаване на такъв ред, обаче се получава проблематичното положение, че комисията ще упражнява успоредно и разследващи функции (като нейните служители работят по време на разследването в екип с прокурора, но под негово ръководство и за него – нямат собствено вътрешно убеждение, което да може да противоречи на прокурорското; нямат никаква функционална автономия), и функциите на субект, който *де факто* ще изисква от прокурора и ще ангажира външен контрол върху прокурорските решения. Поставянето на КПК в такова двойствено положение е лишено от логика.

При всички положения възможността допълнителен субект да може да инициира съдебна проверка на правилността на решението на прокурора да прекрати разследването следва да бъде адмирирана като положително нововъведение. Но със сигурност няма никаква логика този допълнителен субект да бъде същият, който е натоварен и с разследването, предвид отношенията разследващ орган – прокурор. Освен това едно наказателно производство може и да не бъде прекратено, а спряно, или просто по него да не се случва никакво развитие макар и да остава формално активно – а срещу такива сценарии лек не е предвиден.

Обратно, при постановен отказ от прокурора да образува разследване за корупционните престъпления по ЗПК, извършени от изброените там висши публични служители, новият чл. 213б от НПК предвижда нарочен ред за обжалване от комисията, който пък е на прак-

тика ненужен, а и неясно защо е различен от общия. Именно по общия ред за обжалване на отказите комисията би могла да обжалва решението на прокурора да не образува производство в случаите, в които тя го е сезирала с първоначалните данни за извършеното престъпление, ползвайки се от това право на лице, направило съобщението. Точно когато комисията е сезиращият прокурорски орган, би имало логика тя да обжалва отказа му да образува наказателно производство, а не и във всеки друг случай на прокурорски отказ от разследване на нечии твърдения за извършено корупционно престъпление от изброените в ЗПК.

**2.** Неясно остава съдържанието на контрола по прилагането на разпоредбите на НПК от разследващите инспектори, който трябва да се осъществява от директора на дирекция „Противодействие на корупцията“ според чл. 19, ал. 6, изр. 1 от ЗПК. Тъй като, както е казано и в следващото изречение на същия текст, със сигурност той не може да се намесва по какъвто и да е начин в разследването като дава указания за това какви действия са необходими или възможни, което е работа само на прокурора. Контролът върху разследването така или иначе е конституционно правомощие на прокурора и не е съвсем ясно как би се съвместявал с контрол и от горестоящ ръководител в комисията.

**3.** Абсурдно е предвиждането, че и точно в чл. 17 от ЗПК, а не в НПК, на особен ред за разследване на престъпления, извършени от директора и заместник-директорите на специализирана дирекция „Противодействие на корупцията“ – от прокурор от Софийска градска прокуратура и двама (!?) следователи от Национална следствена служба.

**4.** Промяната на компетентността между разследващите органи по чл. 194 от НПК, предвид въвеждането на разследващите инспектори от КПК, е направена с много сложни и неясни текстове, които ще създадат проблеми в практиката. Когато говори за действията по разследване, които в определени хипотези могат да се извършват от инспекторите в КПК, осъществяващи оперативно-издирвателна дейност, НПК в своите чл. 52 и чл. 194 си служи с понятията „органите“ и „служителите“, а не с единното понятие от ЗПК, което е също досадно недоглеждане.

**AMERICA FOR  
BULGARIA  
FOUNDATION**

[us4bg.org](http://us4bg.org)

Подкрепата за Фондация „Антикорупционен фонд“ е осигурена от Фондация „Америка за България“. Изявленията и мненията, изразени тук, принадлежат единствено на Фондация „Антикорупционен фонд“ и не отразяват непременно вижданията на Фондация „Америка за България“ или нейните партньори

Фондация „Антикорупционен фонд“ е независима, експертна неправителствена организация, която разследва случаи на корупция, неправомерно разходване на публични средства и конфликт на интереси сред лица, заемащи висши държавни постове. Провеждаме разследванията си като се придържаме към високи законови, професионални и етични стандарти. Целим да подпомагаме държавните институции в това да разследват и наказват корупционни нарушения и престъпления. С дейността си се стремим да се преборим със системни фактори, обуславящи високите нива на корупция в България, както и да информираме обществеността за съществуващите механизми за борба с корупцията.

Намерете ни на [www.acf.bg](http://www.acf.bg) или ни пишете на [acf@acf.bg](mailto:acf@acf.bg)